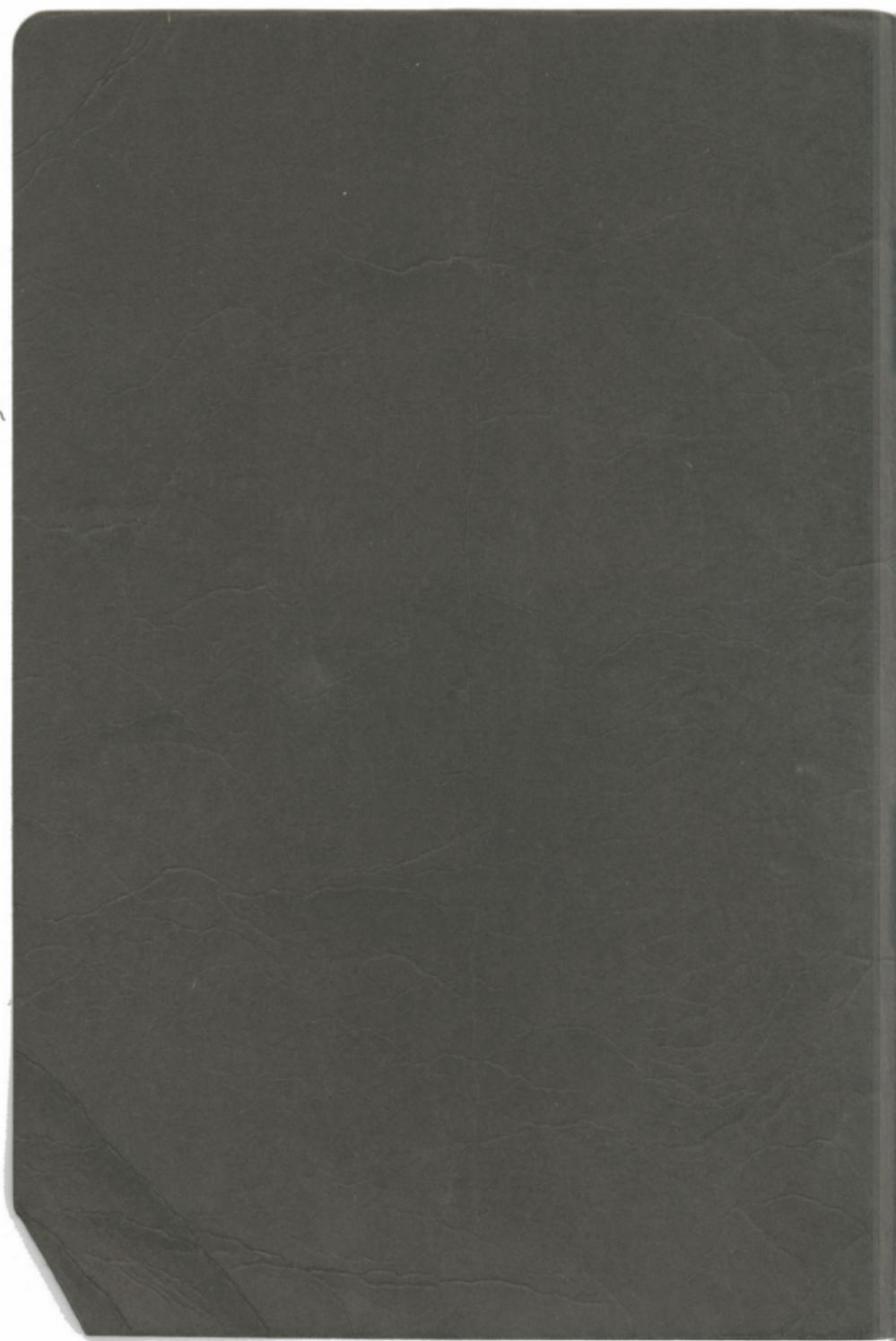
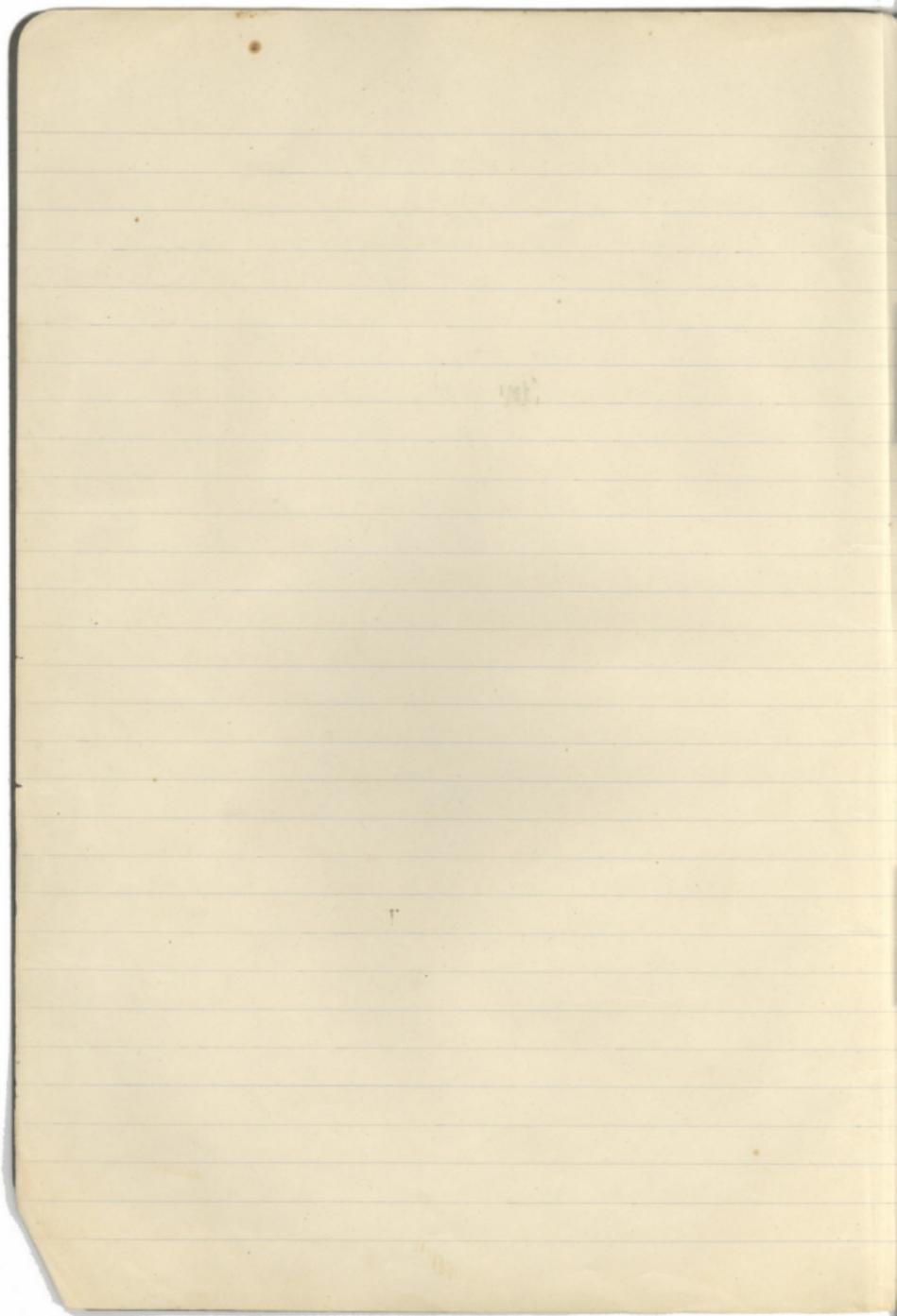

1939-1943

①

... ΜΑΣΑΣΘΕ ΘΑΡΡΟΪΝ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ
 ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΚΙΑ ΓΙΝΟΜΕ ΘΑΡΕΙΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗΜΕΝΑ
 ΘΑΛΕΜΕ ΣΑ ΑΥΤΟΜΑΔΕΤΕ ΤΑ ΣΧΟΝΚΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΑ.
 - ΚΙ'ΑΝ ΓΥΡΙΖΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ, ΣΤΗ ΛΑΓΝΑΕΣΣ ΑΓΩΛΙ
 ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΑ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΑ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΜΕ ΦΤΑΝΕΙ.

1939

ΤΑΞΗ ΔΠΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

Ἰ.Ε.Κ.Θ.Ε.Σ.Υ. 2^η
 «Τὸ νέο διδασχίριό μας»

Χρόνια ἀπέκτης εὐτυχίας!

ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΨΑΙΣ ΤΟΥ ΧΤΙΡΙΟΥ Τῆ ΠΡΟΪΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΟΙ ΑἰΘ-
 ΡΩΔΕΣ Τῆς ΚΥΡΗΝΙΚῆς Γῆ! Τὸ χτίριο ἀπεβαίνει. Τὰ εὐτυχεῖς ἴωνον τῆ κορ-
 ψῆς του. Κατὸν στοῦ κῆρμου ὁ φτεροφόρος ποικίτη δίνει γυχή στὴν αἶρα,
 στὴ βράδα αἶψη, καὶ μὲ τῆ ρίμης του ἀλάθει καὶ φαναλοθεῖται τὰ ἐρωτοπρῶ-
 γουδοὶ τῶν σοφῶν τὸς δάσους. Ὁ αἰκαρστας ἱέρους τῆ ἐπιστήμης γυρ-
 ρῆας στό μισοσκόπιο καὶ τὰ ὄργανά του «~~ἀποκρίνεται~~» γυρῆται νὰ ἀνοστή-
 τὶ φῶς... καὶ ἡ Πλάστη δὲ ἀδύφην ἐμπρὶν μὲ τῆ εὐφρῆν καὶ τῆ ἀδελφῆ
 τὰ ἀήλτα Σισρά τραγοῖ τὸ φανατοισμένο τραγοῖ τῆ χαρῆς ἰροσῆ
 στοῦ πόδιου τοῦ ἄχου στοῦ Πλάστη τοῦ Διπλοοργῶ καθε χαρῆ καὶ εὐτυχίας.

Χρόνια εὐτυχισμένα!

Προσπαλὸ, ντροπαλὸ, χαρῶμενο, μὲ τῆ χτίριου στὴν ἀπέψωσι τοῦ
 κῆρμου τὸ «νέο διδασχίριό μας» μὲν ἀερμένε νὰ μὲν θεράνη στὴν ἀγχα-
 λῆσι του...

Χρόνια εὐτυχισμένα! Μὰ γιατί νάχετε μέγα εἰς τόσο γυῖ! τόσο!
 σοὺ καὶ θε μῆρσο, ἀπ'τὸ πηχτό τῆ δαίνεσση κῆφωσση τὸ σκασιδὶ
 καὶ τῆ μωρῆ τοῦ δολοφόνου τῆ γυχή, ποὺ καὶ θε μῆρσο σοὺ ἰσῆρκε
 ἑναμένο σέ μῆρι ἀνέκωτη μωρῆδα νὰ μὲ μωρεῖ νὰ τῆ χαρῆσῆ τῆ

τη μαράδα τοί Σίμωνα,

... Όχι! Ναι ότιρο ήταν... Δε μοί περιέφερε καίνα χαρόμενο, τροσα-
λό και ευρηγόχτιστο κενόν διδασκάλιον.

Μπορεί καίνας ναίνοβη τό μένον μας διδασκάλιον; καινού κεί στην όδω Χρισ-
τού ανασταίε τό γέρο σωμα του (Μέ συχωρείτε σοί δε γράφω τόν ήρω-
μόν. ή πέρι ωδή καιρός έπί που τόν παρτίτισε αΐτι ή πολετική)

Πόσα γιαι πόσα έχω ναι μαι σΐ αυτό τό Γυμνάσιο! Σΐν ωόσε αυτί-
φασάνα καθυχητική μοίρα νάντιχρως, πόσα σωματά ήε νάνουσε τι
καρδιοχτία, τί χαρή (λάθη, χείθε κείθε: Δε μοίρεται γιαι μαρι-
φιέ χαρά όση σΐν τι γανταφέσε· ναι! ο κ. Γυμνασιάρχη άνιχρησι-
α ναι φύγατε και ναι έβρεκε μεδαρση έφ' αΐτου τω γΐλια κί οί χαρς
έφ' αΐτου και οί θυγοί τω μισοΐ αΐτου θρωίνω σοί σωματά άρτίς
άναρδη κΐωτσία σοί έφαγε άποτόν χαρόμενο μαδτι! Δε τόν δικαιο-
χική; Τότες δέν έχτε ιδέα τί θα ήν σχολείο; έβλινιό σχολείο, έβλιν-
νιό Γυμνάσιο.. Δε σοί ήτυχε να μετΐηδτε τί δύναμη τΐν χαρά τω παρ-
θιτι σοί άκοόσε σοί έχη σωΐτη.. Σΐ αυτό τό μέγεθος τΐν χαρά τΐν έ-
νον τό μισοΐ αΐτου θρωίνω; ...)

Πρασινοέρινο αΐποΐ διαβα τοΐ χρονον ένα αρωινό μαι δΐχτικω σοί γΐρι-
κη άγκυλιά του...

Ήταν σοί τό πρωτο μας σχολείο μαι τό πΐρων οί οΐ τοιοί...

Δε χωρίφεται κί άκόμα ένα μωδτινι τό σχολείο του. Τα πολλά χρο-
για τοΐ χρονον καινι σοί αρωίνω τό άγχο χτίριο, πρόσωπο άγρωίνω.
Κί όμω στο χωρισμά σοί δέν ήταν ήλα ενίνο σοΐ γραμω τα χΐκατά
του αρωίνω, άς έΐνω. Παιδική ιδιοτροπία.. Κί έΐτω ναι μαρτε σοί νΐα
• μας σχολείο.. Οί παΐρας μας έΐταν « άνάγκω και θεοί μηδανω»
Ώσοσασμασσε και μαι σοί άνάγκω τΐν περιβάστω. άλλα δέν
έΐνω μόνο ή άνάγκω άρχίφωτε νΐ άγρωίμε τό σχολείο μας. Γεΐνιτω
σαΐφοντα, διαβίφοντα, τεχνίφωτε τα βΐσσω τΐν έωχΐν μας. Παινω
όμω σοί έμοναΐά μαι άγκυλιά έτε μετά μας γυνίτωτα ήνα παρτίτισε
έκεις οί νΐοί άδικοσΐκατε. Παι μαι ήταν ή άνωσοδία ναι ένω

ταία ἢ παρρησία...

Κι' ὅταν βλέπαμε τοῦ ἀνδρώνα νὰ γυμνῆται τὸ χιτῆριο τῆς προ-
δου τοῦ χιτῆρινοῦ μὲ τὸ αἷμα τῶν σατιρῶν, δὲ μωρὴ νὰ πρᾶ-
τιθῆ ἕνα δάκρυ στα μὲλανιὰ φένα μας τὰ κῆρτα...

Τριπολι 2-8-41

"Ἐκθεση 5"

.. Ὁ χειμῶνας,

"Ἐβγαλε τὰ φρέσκα ἢ φῶν, βεῖμε τὰ κίτρινα καὶ τῆρε φορεῖ τὸ
χρῆμα τοῦ ἀγροῦ...

"Ἐγγινε νὰ σαρταρεῖ στὴν ἀγκυλιὴ τῆς τῆ βασιλίσσας τῆς ἀγο-
ρῆ, καὶ τὸν ἀγροὶ τὸ δροσερὸ νὰ διαλατῆ στοῦ νόσμου τὸ λαμπρὸ
τῆς τὸν ἔρχομῶ. Σ' αὐτὸ τὸ διαστήμα εἶδε τὸν ἀνδρῶνα νὰ τρέχει στοῦ
δωμῆς τῆς βασιλίσσας καὶ νὰ θυσιάει ἀρωτὸ βγαλτὰ τραγυῖδα χαρῆ!

Καίτοι ἔφυγε. Τὸ φεγγὸς τῆς σταθμῆς βαί μὲν ἰσοσχεσι γραμμῆ
αἰσῶν ἴλα στὴν καρδίᾳ τοῦ ἀνδρώνα... Κι' ἔφτε τὸ φθινόπωρο...
Τώρα ἀρχοσαβιόνται ὁ βασιλεὺς καὶ χειμῶνας μὲ τὴ μωρὴ νὰ πῆ χι-
ωνιὴ γυνεῖδα τὸ ἠέμωσε στὴς φῶμα τοῦ τῆσους.. Κι' ἡ φῶμα γό-
ρεσε στὸ διάβα τοῦ τὸ χρῆμα τὸ ἴσωλο τοῦ σοβαροῦ καὶ τὸ ἀγ-
νοῦ, τοῦ λαοφῆνου καὶ τοῦ χαρούμενο...

... ἔτσι κι' ἕνας χειμῶνας ἦθε καὶ βασιλεὺς μὲ τὴ γυχή μου...
Τὸ διάβα τοῦ ἦταν ἢ ἀπῆδα καὶθε κίχου καὶ σοβαροῦ, τοῦ φθίνο-
καὶθε ἴσωμ καὶ καὶθε χαρῆ!

... ἔτσι κι' ἕνας χειμῶνας ἦθε καὶ βασιλεὺς μὲ τὴ γυχή μου...
Τὸ χεῖρ ~~καὶ~~ ἀπῆ τῆσους τοῦ φεγγῆ μὲ ἴσωμ ἕνα δάκρυ καὶ μὲ ἴσωμ ἴσωμ.
Κι' ὅταν αἰσῶ ἴσωμ χιονιοῦ τὸ κρῶ τὸ σαβάνωμα, καὶ αἰσῶ ἀπῆ
τοῦ κρῶ τὸ ἴσωμτο αἰσῶ, παραμονὴν ἢ ἀνδρῶνα καὶ μωρ-
φῶρα μὲν ἀνοίτη γυρῶτα δῆρα καὶ χαρῆ καὶ μῶρα, ἔτσι καὶ ὁ
χειμῶνας αἰσῶ καὶ βασιλεὺς μὲσα μου, κρῶν ἢ καὶ αἰσῶ μὲσα
ἀνοίτης, αἰσῶν ἢ ἀπῆ καὶ τὸ διατῆ τῆς ψυχῆς μου...

Δύτη ή Ίβια ή Διάσημη που μέ ται κρυφομνημάται της δίνας στη
καρδιά το θάρρος και την αναντοχή, ή Ίβια σού ναίνε τον θάρρος
να διαβούνε της χιονισμένης στρατιάς του χειμώνα, ή Ίβια μέ σίφνε
και μίνα μεν μέ ναίνε να πικρύν και να βασίλων.

Κι όσην στού τούου του Φύου, το άντρο και εσταφείν στο άνδρα-
μα του παχυμένον βορνού σου είναι σοι μεγάλο φύρεν μίαν άνουλη,
σοι λαμωρή και σοι δελασμένη, υίόσο και τος χιονού τε μάζμα είναι
σοι γιγαντίο, και το χειμώνα του βασίλει το σίφαστα εότροφός,
ή άνουλη σοι θάρου είναι και σοι χιονική, έτσι και σοι γυνήμη.

Γι αυτό τώρα που ο χειμώνα βασίλει ^{πικρύν} μου, σε κείθε νίε
είναι σοιμα το παχυμένον βορνού και σε κείθε νίε χιονίνο πιάλο γυαί-
τω στη γυχή μου τη τυραγνισμένη: «Κουρέγιο βασανισμένο μου
παιδί! είνε στρώνη ο βορνού το χιονί! Μη παραλά το σταπρ σου
στο παχυμένον βόρμου το τραχύ άνέβαται, μίνο είνε χαρμή! Όσο βει-
ρύ κείθε είναι το χιονού το στρώνη! Μίνο είνε χαρμή! Βάι-
δίτε γυχή μου και κώτατε είνε σίφνε στού ούρανο θείφια! Και
γυχή μου, είνε σοι σερμένε ή άνουλη σου, είνε σοι περιμένε,
το θιάμι σου κι ή Πυρνώου σου.....»

1941

Είπα αὐτοῖς ὅτι εἶβαν τοὶ ὑπὸ στρατοῦ τοῦ αὐτοῦ. Ποιοὶ ἔθελον αὐτοὶ ἢ
ἀποβῆναι ἀσπρὸν καὶ μετρητὴ μέτρον ἀθανάτου; ὁ Μιχὸς ἢ Παράδο-
σι. (Ὁ αὐτοῦ βάρμα δὲ ἐναντιώθη ἐπὶ τὸ κύμα δὲ συντρέφει
Μαὶ δάντοι ἐν τιποῖσιν ὁδοῦντα εἶθαι καὶ φίλοι Νίουν. Πρὸς τοὺς
διαλασθῆναι καὶ μετρητὴν ~~ἀθανάτου~~ ἀμείριον) ἐπὶ τὸν δῶρον τοῦ δῶ-
νων. Διήμενός γένετο ἡ παραδόσι, τὸ Νέ-τὸ ἐν τῷ ἐν τῷ Σου-
ραῖα μαρτυροῦν ἐπὶ τὸ Νόρμα.

— Πῶς ἔσονται οὗτοι, τὸν λέγει δὲ μαρτυροῦν, τί σοὶ ἐν τῷ μέτρο;

— Ζητοῦ τῶν ἀνθρώπων σου! .. Μετὰ τὸ πρῶτον οὐκ εἶδον ἢ
καταμῆ καρδιά ἔβαλε ἐπὶ τὴν γραμμὴν τοῦ χεῖρι τοῦ Σουραῖα καὶ
εἶπε τὸ σοὶ μαρτυροῦν ἠδὲ τῶν. (Τὸ κύμα ἀντιώθη ἐπὶ τῷ
γῆ τῆ βάρμα καὶ ἡ βάρμα ἐπίκειτο τὸ κύμα)

Ὁ Σουραῖα εἶπε ἐπὶ τῷ κυλινδρῷ. Ἐπί τὸν μαρτυροῦν τῷ ἀφῆκε
ἀσπρῆν ἐπὶ τὸ δάδα. Καρμῆ ἀθανάτου κατὰ τῷ δῶν. Τῷ
φύλακος ἔμπε ἀθανάτου, ὅσον τῷ ἔσθην αὐτοῦ, πρὶ τῷ ἐν τῷ
τῶν καὶ καὶ ἐπὶ τῷ πόλεμος, ὅσον τῷ ἔσθην αὐτοῦ δῶνον
καὶ ἔθην. Ἐπὶ τῷ δῶν τῷ μαρτυροῦν καρμῆ καὶ δάδα, ὅσον τῷ
τῷ ἀφῆκε: τῷ δῶν καὶ τῷ ἐναντιώθη ἀφῆκε πρὸς τὸν γῆ-
σῶν καὶ ἀφῆκε.

Οἱ φίλοι τοῦ ὄφιν, οἱ μαρτυροῦν, δὲ μαρτυροῦν καὶ τὸ χυ-
μῶν ἀφῆκε καὶ τὸ χεῖρα καὶ οἱ τὸ δῶν τῷ μαρτυροῦν ἀφῆκε
τῶν δῶν δῶν. Μὴ ἐναντιώθη διασπῆσαι τῶν δῶν ἢ χεῖρα:
καὶ ἔθην αὐτοὶ γῆρα.

Ἄττικὸν χεῖρα!

Ὁ δῶν τῷ, ὅσον ἢ ἀφῆκε τῷ μαρτυροῦν τῶν ἀφῆκε κα-
μῆ, τῷ χεῖρα ἀφῆκε ἐπὶ τῷ κυλινδρῷ καὶ ἐπὶ τῷ δῶν καὶ καὶ τῷ
ἀφῆκε τῷ καὶ τῷ δῶν. αὐτὸ ὅσον δῶν καὶ ἀφῆκε τῷ δῶν,
ἐπὶ τῷ χεῖρα, καὶ ὅσον, ὅσον τῷ χεῖρα καὶ τῷ δῶν καὶ ἀφῆκε
τῷ δῶν καὶ τῷ χεῖρα καὶ τῷ δῶν; τὸ δῶν τῷ δῶν.
Μαὶ κατὰ ἀφῆκε τῷ δῶν τῷ καὶ τῷ χεῖρα καὶ τῷ δῶν καὶ τῷ δῶν.

Μητέρα Σιδουάκη το πῖο στο Αἶμα, ὡς ἄνθρωπος Συνο-
τη ἀδελφότητος τῆς προφῆας αὐτῆς στήθι, ἀκούσε μας!
ἄκουσε μας!..

« Ζαῖ θεομάτω, ὦ Νῆφοι, ἡδωταῖοι οὐρανὸς σαῖ γουρῆ-
ναι δῆμο!.. Κρίτωοι καὶ ἀδελφῶν; »
— « Νῆ ἀδελφῶν!.. »

« Οἱ ἀδελφῶτες καὶ ἡρώοι!.. »

Μετὰ τὸ ἄσμα ἀσμάτων καὶ τὰ ἀσκήματα τῶν οὐρανῶν με-
νῶν καὶ ἡρώοι καὶ ἡρώοι καὶ φως γουρῆναι, δὲ ἀδελφῶν,
μετὰ τῆς συνειδήσεως καὶ ἀσκήσεως καὶ ἡρώοι, ἵνα πρὸς τὸ Σηφῶν
(Ὅταν ἡ βάρυς ἵνα ἀνωθεὶ εἰς τὸ ἡρώοι, τὸ ἡρώοι δὲ ἀνωθεὶ
εἰς τὴν βάρυς καὶ ἡ βάρυς δὲ ἀνωθεὶ εἰς τὸ ἡρώοι...)

Οἱ « ἀδελφῶτες καὶ ἡρώοι!.. »

Τετάρτη 7-11-20

Ταβη ε! τὸς Εὐφρασίω

~~ΕΠΙΓΡΑΦΗ~~ ΣΤΟ ΘΑΠΑΤΟ ΜΟΥ

(Μοιρό θάϊρδει ναί σε ράινει μέμυρα ὅταν δεδαίνει;)
Θά σε κηδεύουνε δίχως πόνο, και θάϊ σε δαίγουνε δίχως τραγούδι
Κι' αν γίνεις άνδρας και φερτρώνεις στο μνήμα σου άπάρνω
θάϊ σε θερύσων,
Κι' αν τραγουδάει γιατρά για στρώμα και ποια καρδούλα
— Σε θάϊ σ' άφίσων.

(Κι' ὅταν πεθαίνεις;) Κι' ὅταν δεδαίνεις
Κωεις δέ θάϊρδει ναί σε ποτίσει
Μέμωρα δ' άκρησι· ναί σε δροσίσει
Καναί δέ θάϊρδει... ἄντ' εἶνα χαίδει... οὐτε μιά φέση, μιά
θάϊσαι μονάχα. και θάϊσαι γύρω... (προσωχί...
Τάστρου σβυσμένα. Βουβή κι' ἄντ' ἄντ'.

Και θάϊ φωνάξω στεναίω και θάϊ φωνάξω —
και θάϊ φωνάξω και θάϊ μιλώ,
γάρ δω σμαί σου ναί σε δροσίω και ναί σε ράνω
και ναί σε κλείω μ' ἄντ' καρδιαί μου και ναί σε ψώ!
Μ' αἰτήσιμό μου...
Βουβή ἡ φωνή μου· νευρό παρακάθισο...
Νέκροί κι' ἔγω...

ΠΟΘΗ

κι' αίνι ριφτα Γραττημίνε

Πέραν βαρείε κ' αίνι ριφτα και δερμιμένε Πόθε,
και συντριψε τή σάρκερ μου με τή καρδί μου μερ,
και γινε μιά γυχή με' έμε κ' αίνι σφιζα με κ' αίνι σφιζον
μεδ τή ψυχή οί χαφασμοί, οί αίνι τάρει κι' οί οί στραδέρ
κ' ορδοφτερίνον τή καρδίε, αίνι αίνι ταιε στα' οί οί
να' συντριφτούν σαλεύονται στοιχειώ πάντα ωδέρ.

31-XII-42

ΘΗΤΟΙ ! ΘΗΤΟΙ !

Στή μαλαρόνια φθινοπωρινή δέω τή δύση,
σε' μιά φωτόχυτη στιχητήν η' δονιμί
γεί γίνω εία με' σενα, ω' φύση!
Μ' αίνι κ' αίνι τή περιφβεχτή γυχή μου
με' τή ροδαφρισμα του ούραίνου ω' κεανού..
Να' ρωφικτώ να' διαλυθώ.
στη' αρμονίεσ με' στα τών χρωματίων,
σαν' όνειροί έφθον ευγενισώ.
Αν' αίνι κ' αίνι και' αίνι κ' αίνι.

Ναί μαγετώ και' ναί μεδίσω
τη' σιωπηλέρ αίνι κ' αίνι τών αίνι κ' αίνι !
Ναί σαραχτιώ και' ναί σακρυσώ
σαραχτικώ ν' αίνι κ' αίνι τών αίνι κ' αίνι
I τή συντριμένεσ με' κ' αίνι τών αίνι κ' αίνι σαραχτιών
2 - Αιβατωται στοί η' οί οί τώ Θεώ..

Και θα ρουφίω

καί δε θριαμβική κι' αθάνητη
σταί μαίπα των δυιτών θωριά σου, ᾧ φύση!

Θαί κυλιστῶ ἠδονισαί

στή χείρ των ἄστεριων καί τῶ ἠφίαν!

Καί θαί φουστῶ σταί ~~Μηχανά~~ - ναίρατα -
τῶ θιόν ἀνίκουστῶ δεινῶ ἀνασασμῶν..

Καί θ' ἀπερίσω..

Καί τίποτ' ἀπό Σεπτιό πᾶνω δέ θαί βρω

ᾧ συντριμένῳ μελωδία τῶν ἀνδρωπῶν,

τῆ καρδία τρέμισμα ἐσί σπαρσιχτικό...

2-I-43

Μη κλαῖς παιί.

Σῦπα! Μη μιλάς. Μη κλαῖς παιί!

Διῶρε τό πόνο σου ἀπ' τῆ καρδία σου,
φέρ' τοῦ σταί χείρ σου, κῶν' τῶν γυχή!

Καὶ τῶν τραγούδιμα πού ναί μεδαίει

καί ναί δακρῖσαι καί ναί θρηνεῖ

πότε καλέσματα γιά τῶν ἀγάπη,

πότε μνήματα στή κροτάλη

παιδοῦλα ἑπίδει..

Σῦπα! Μη μιλάς. Μη κλαῖς παιί!

Ἄς μὴ δοῦν σου τῆ ματαί σου

τῶν θρηνῶν οἱ δοχοὶ γυχμοί.

Ἄς ἄς τῆ βροχή, καί ἄς τῆ βροχή ~~ποταμῶν καὶ ἄλλων~~

τού ποταμὸν γ' αἶρον ἔφρτε καὶ
 καὶ γὰρ σπάραις βαί προσερχί
 τὸ μινύμα τῆς μερτὶ μυχί σου.
 Ἐν τῇ βροχί, εἰ γ' ἢ βροχί τοῦ ποταμὸν
 τόσο αἶπλή, τόσο μικρή
 πού δέν αἰτίει οὐτ' ἔται δαίδρυσμα
 στὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ.
 οὐτ' ἔται θρῆνο, κί οὐτε καῖν
 ἔγ' οἶφ' ἀνέρωτο στὰ χεῖλ' ἀναβασμο
 γοῖ εἶτα «Γιατί»

9-I-49

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΜΑ

Πα.

ΤῶΝ ΙΚΑΡῶΝ

Ποιῶθω μέσα μου μὲς φλόγα γὰι με λῆνει καὶ γὰι με σῖνει!
 Ποιῶθω μέσα μου ν' αἰνοῦνται φτερά καὶ με δῶνον
 πέρα σὲ χώρες με μὲ ἀνῆκουσῃ Ἀρμονίᾳ
 καὶ με μὲ ἀ' θωρητῆ Ἐμορφοῖ! -
 τίς χώρες πού γυρῶν πᾶνται - τίς χώρες πού βῆτω σὺ καὶ θε λῶβ
 στὴ καὶ θε προσερχί σὺ καὶ θε ἀτασασμό!
 Ποιῶθω βαδειά μου ἐν' ἀγίασπα γὰι με τρωεὶ καὶ γὰι με θε με λῆνει!
 κί εἴμ' ἔτοιμα γὰι λῆψω τὸ με τρωεὶ μου
 καὶ γὰι βικῶν κατὰ στὴ θυ μου σὺ αἰμ τῶν θεῶν,
 κί εἴμ' ἔτοιμα γὰι πῶ;
 - Θεοί! Θεοί! Γεννήθηκε ὁ θεὸς σου!
 Ποιῶθω βαδειά μου τὴν ἰδέσθαι πνοῖ
 πού δὲ σου ἢ ποταίει!

Τόπα καὶ μούγκρυν ὁ τόπος στὴν ἱερὴν ὀρμὴ τοῦ Ποταμὸν!

ὡς ἀπόρισαν τ' αἰνίγματα πούλια
καὶ σάπασαν τὴ προσωχίη.

Τοὶ χόρτα εὐπυρήνια σαλευτήκαν,
καὶ τ' αἶθρα παραθύκαν!

Κίως κ' ὁ λαμπρὸς ὁ Ἥλιος

ὁπουσμίην σ' ἐρωτικά ἀρραχίαισματα.

Πιὸ θίσω ἀπ' τοῖ βουαὶ τοῦ καιμπού, μετ' ἡ Γῆ,

ἔτρεφε ναὶ κρυφτεὶ ἀπόρρημένους

ἀπ' τὴν ὄρητοῖ Λόχου μόν,

κ' εἰδὺς ἦρθε καὶ σκέπασε τὴ Πῆλοσιν

Πῆλοσιν βαδίζει κ' αἰνίγεται καὶ σιωπῆν ..

Ποχὶ ἀπὸ τῆς, βαδίζει καὶ σιωπῆν ..

καὶ τότες μερ' ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ μερ' ἀπὸ τῶν ^{ταῖς βράχια} θύρασσιν

~~καὶ~~ μερ' ἀπὸ τῶν χόρτων καὶ μερ' ἀπὸ τῶν

~~καὶ~~ μερ' ἀπὸ τῶν καὶ δεξιῶν

ἀρχίσε ναὶ ἰαδὼε κ' αἰ μουρ' ἠοῦρα ..

Ἦτον δὲ κίωσιν κερφοφίλια στὴ παχυρῆν γῆ -

Χιλιόστιδες ἀνάσασμα - αἰνοτριχίαι!

καὶ σ' ἐμ' αἰετῶν στῆνι, ὅτε ἡ ἀετῶν αὐτῆ ^{θροῦν} προφύλαξι

θερνε ρυθμὸ καὶ ἀέρει νόημα

κ' αἰκοῦστικον μετ' ἡ βαδίζει σιωπῆν

τρεῖ τέλει :

— Δεῖ εἶσαι σύ !

Ἦτανε μὲν κίωσιν κερφοφίλια ..

κίωσιν δὲν αἰκοῦστικον ..

Ἐτὴ κίωσιν τὴ καὶ δεξίαι εἶνα παιδί ..

κ' εἶχε τὴν ὄχρ' τόσο εὐφροσύνη, τόσο λεπτή ..

Ἐνα παιδί.

Άγαπες μια στα στήθη - μου δεν κατοικούνε ·
 τη έμπα, τις ρούφια και κοιτοται νεμρές..
 Τι νύχτα μια δεν έρχονται σαν τότε να με βρουνε
 του ονειρου οι αλοδακρυτες Αυγες..

και τιποτ' αήλο απόνει τιποτα
 μες τη καρδια - μου δε βασιλεύει,
 κι' αρχοδαλεύει..
 και μου δολώνει τη ματι αι και δε μπρύνε δω
 τη ομορφαιδα τη ματιών ~~προσερωσταται~~
 που ερωτικά δακρύρου
 μπροστα στη δειε πυρκαγιές
 των ουρανών και των καρδιών ·
 και μου μαραινει τη καρδια και δε μπορνα νοιωσω
 τα ερωτικά τρεμσφαιτα της αυγινης δροβιας
 μες τη καρδια τάνδου -
 το παδα της φωνής μες τη βραδυαι
 και τα λυγίσματα της φλογερής καρδιας σα' οχησται
 με την αήση των πουλιών και τουρωσών..

Άγαπες μια στα στήθη - μου δεν κατοικούνε ·
 θαδεια - μου νοιωσω δισαμιν - ωκεαδ ·
 φωνή αδυνασει στα στήθη - μου δεν αρχούνε
 κι' αληθινώ μοι αιρω θεός στον ουρανό ·
 με χερουδεια τριγύρω και με "Αινειτε" ·
 κι' όμωφ και δισαμει χαρην κι' ουρεσιν ·

: Έρχεστε, ω πόνοι, παίρναι με θρήνη;
= αναδρνύει καρδιά μου σὸν κείνον τοῖς κάρειν;

12-1-43

ΜΗ ΘΡΗΝΗΣΕΙΣ

Μὴ θρηνήσεις τὸν θανάτου σου διαβαίνων
μέτ' ἄλλο τοῦ θανάτου στ' ἀχνοὶ τοῦ χείμα...

- εἴν' ἡ σκέψη σου φωνάζει εὐτυχισμένη,
σοὶ παιδί τῶν ἡμερῶν τῆς τῆς φέρει.

Μὴ θρηνήσεις τὸν θανάτου σου διαβαίνων
μέτ' ἄλλο πονεμένη... ὠχρὸ δειλὸν...

- Ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται ἡ χαρὶσμένη
καὶ αὐτὸν πόνου τῆς σιωπῆς τῆς χαρῆς!

~~Μηνάξι~~

~~ἀφαιρέματ'!~~ ἀφαιρέματ' εἰμᾶς, φτωχὸν ^{καὶ} φτωχὸν,
καὶ θρηνούμε κάποιον ἀνύπαρχην χαρῆς,
καὶ ἡ καρδιά μου τῆρα εὐφραίνεται μὴν σπέννυ...

- Καὶ θρηνούμε κάποιον ἀνύπαρχην χαρῆς,
καὶ εἰς τὴν παλὴν ἡ σκέψη (πονεμένη...) ἡ ἀσφαλίαν

29-1-43

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΣΤΗΝ Ε.Π. =

Τὸ μίμημά σου
~~καί~~ κελαιδίονα πουλιῶ μέσα σὸ Μάιν!
 Τὸ γέλιο σου, τὸ γέλιο τῆς Αὐγῆς!
 Τῆς Νύχτας ταῖστρα λαίμων σὴ ματιά σου!
 Ξυρδαίει ἢ τῆς τοῖ κοίτης τῆς μεροστίας σου
~~καί~~ καὶ μέτω δακρύων σου εἴμι καὶ ὄμματι!

Δὶ ὄνερα ἀγάπης μοιᾶνε τὴ καρδιά σου
 ποὺ τρεμοτάλαισε ἔμπροσθέν μου ἐκεῖ σπιτιί..
 καὶ μοιᾶνε τόσο αἰθερία, μὴ θωραῖ σου
 ἔχει μιά χάρι τόσο ἐξωτική,
 ποὺ τρένω αὐ εἶδον μιά γλυκερὴ ὄπτασι
 κι ἀπληρονοματὸ τὸ χέρι μου εὐφραστῆ!..

30-I-49

ἠΡ-ἰΠΟ

Μι' ἀχρονίτη ὄγκιρον εἶχε σκεῶσει
 τὸν κάμπιον ὄλον
 Κί ἦταν μιά δίσωφ παντοῦ χυμῆν —
 κοροῦλα φαι κερναῖ σε δαμρὸστῆν
 βαίσαρὸ δίσωφ στὴ δὴκῆνῆς μᾶρ καρδίᾶς
 καὶ μᾶστεν μιά δὴκῆν ἴαν ἀνὰ δὴκῆν
 καὶ μᾶστεν μιά δὴκῆν ἴαν δὴκῆν
 τὸν Πόνουτ ~~μᾶρ~~ στὴ κερναῖ γῆν ~~στὴ κερναῖ~~ ποὶ μαρ τεράτε
 ὅτι ἴσχυε γῆνὸ κι' ὅτι ἀγάπῆν..
 Δὶ ἦταν μιά δίσωφ παντοῦ χυμῆν..

ἀνέβη εἰς μονασίαν μου ναὶ με βρεῖ
— τὰ ἀκέραια σου εἰς μου με τῶν αἰμάτων —
σαν ἀκέραια ποὶ αἰεὶ ναὶ βρεῖ τὸν ὡς θεο
χλυὸς ἀχρὸς καμωμένας σου σφαινεῖ.
Μὰ ἡ μορφή μου μετὰ αἰῶμα βυθισμένη
κὶ ἡ ψυχὴ μου θρῆνεῖ

Αχιαχὶ ἀχιαχὶ!

(Βυρτανὶ στίχ. 31-2-43)

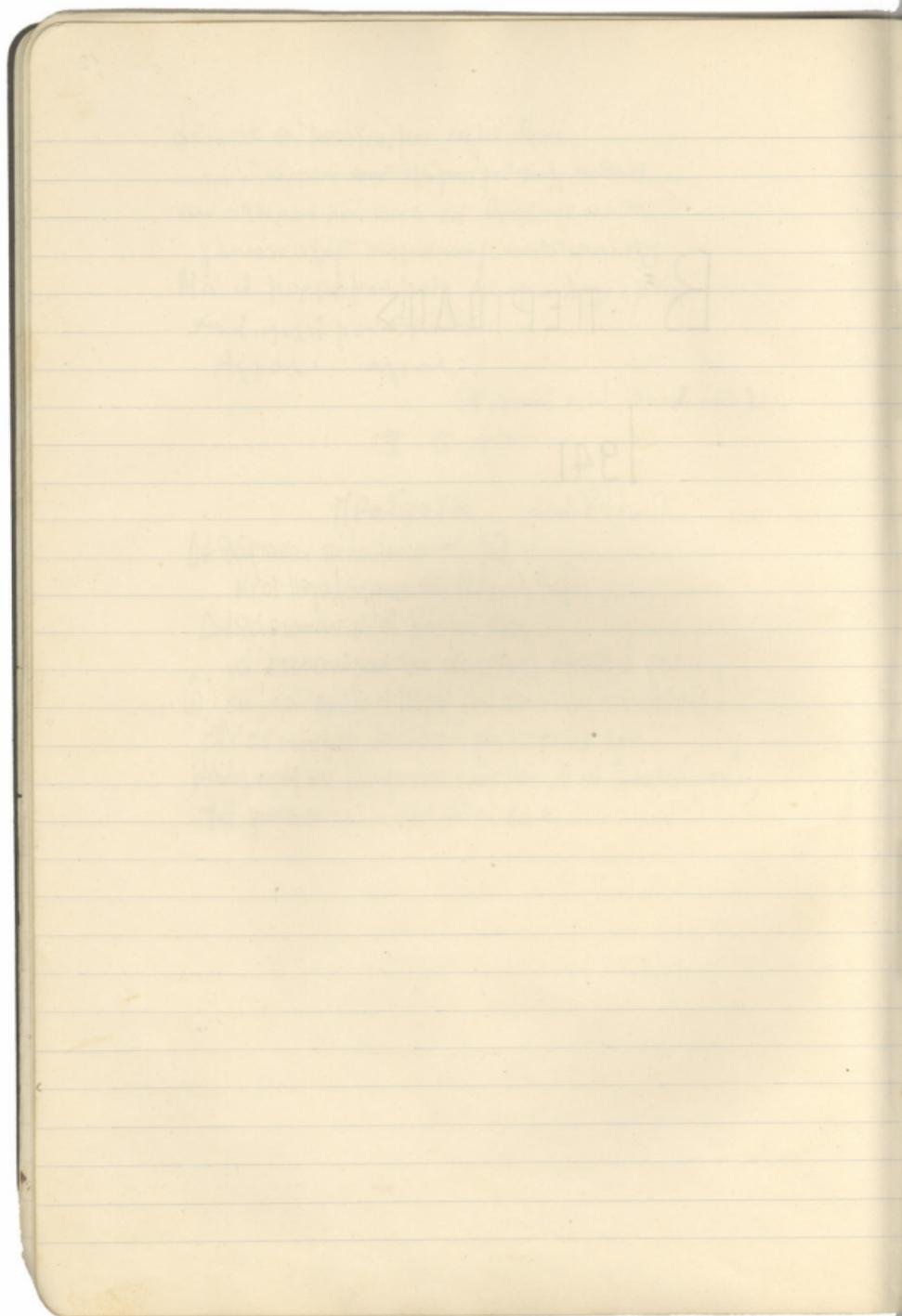
I-II-43

Προσφορά εἰς Ἐδμ. Π.

Δέ δάφταναν τὰ χαίτην τῆς γῆς
κί οἱ μεγαλόπρεποι τῆς Ν-χίου θόλοι,
Δέ δάφταναν κί οἱ κόσμοι ἔθου
ναὶ στεφανώσω τῆς ἀκέραια ὀμορφίαν σου!
Ὡ, σὺ! ποὶ εὐδωσον μὲρ σου τοὶ κάλυ τῆς Ἀσπύ.
Εἰν ἀδύνημα τὰ ὑπὸ αἰτῆς τῆς μηροβίαν σου!
βαὶ μὲρ σου λαίμην σου σκορδαί, ὡ σὺ ἡμερῶν μου!
τὰ φτωχὰ τοῦ κόσμου εἶναι σκίει!

B^a ΠΕΡΙΟΔΟΣ

1941

Αντιγραφή:
ΑΓΓΛΙΑ ΒΕΟΔΥΡΑΚΙΑ
↓

Ο Λογός και το Παιδί.

Συννή Α! (Παιδί).

Παιδί (Μοιό εν.)

- Μουπό Σερδραίν νι μούρα ποδάλω.
 και άδωμ ζερυλράναρ μου σι γαρίσ.
 μι γαίδαμ λ' άγρι λ' ερσάλο
 νι τσιούραφα σαρού εώ ιώδισ.
 Μι ωόλιε νιράμ ινυδαγίω.
 Μα έγρα μι δριφα ο βορνά.
 Γεβαίνε νι ζανι νει μι άγιου
 γαρίσ γαρά, γαρίσ μαρμει γαίδα.
 Βαριδνινα εώ μαρμα εώ νι άνω
 Ζαριάρινε το γίρο ο προγός μου.
 και δει γιρίά νι γίμ νι γαρίν
 Παιδί μινός ή μαι: "Εγα γίριε."
 Γυρί μαρίνα εώο δει μι μαρίν.
 Γιανι νι άρμωαίδω άγός δει γίμ
 μι εώ μαρμω σιούραλ ιν νι γιδν;
 Μα ήρριερα ο σογός νι άτ σιμάνου...

Συννή Β^α Παιδί Σογός.

Λογός -

Μουπό παιδί νι έγνι μουμύο;
 Μι σουγύβλ ιν μαρί ή ζανι σου;

Τὴν γὰρ εἶς ἢ ἄλλος ἔχει,
ταὶ δὲ αὐτὰ τοῦ γένους ποταμῶν
ἢ ἀπὸ τοῦ ἑὸς ἀπὸ τοῦ γένους.
Ἐπειδὴ ἔχει αὐτὴ μὲν τὸν δῖον ἐν ἑσπέρῃ
καὶ τοὺς ἄλλους ἐν γαυρῇ καὶ γαυρῇ.

Παιδί: —
Καὶ πᾶσι τοῖσι ἀνδρῶσι καὶ θύγατρα...
τοῖσι.

τοῖσι καὶ ἢ τοῖσι.

Παιδί: —
τοῖσι καὶ — ἢ τὴν ἀπὸ
τοῖσι (ἄρα) —

— ἢ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
ἀναδύσασθαι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους.
ἀνδρῶν καὶ θύγατρα καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους.

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους —
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

Ὁ δὲ δῖος ἢ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

Παιδί: —
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους
τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

τοῖσι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γένους

Εὐί μετὰ τῆς ψυχῆς μου, τὰ πρῶτα
(Ἐπιπέσεις τὰ χεῖρα τὰ οὐρανία.)

Χαίρετε ψυχή, εὐί ἔσται ἡ εὐεργεσία.

Τὸ ἑξῆς. —

Ἐπιπέσεις σοφίαν αὐτῆς ἐπιπέσεις μου.
Ναί, τὰ πρῶτα ἑπιπέσεις γὰρ τῆς οὐρανίας.
Ναί, τὰ πρῶτα τοῦδε τοῦ θεοῦ. —

ἑπιπέσεις —

ἑπιπέσεις. — ἑπιπέσεις — ἑπιπέσεις.

ἑπιπέσεις ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις.

ἑπιπέσεις ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις.

Μὰς — ἑπιπέσεις ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις ἐπιπέσεις. —

ἑπιπέσεις. — ἑπιπέσεις. —

— Τ. Ε. Ν. Ο. Σ. —

Τὸ αἶσπρον ἔξω κλήσι.

Στὸν πρῶτον λόφον τοῦ καιμποῦ,
 κτισμένο βεῖνο τὸ ἔξω κλήσι
 κοιμῶται· καὶ θεῶν ἡ γύσι
 βαί μόναι μένει ντυμένη,
 μέ μῦροι, βεῖνει στολισμένη,
 γλυκαὶ τὸ κρασί ἐπὶ αἰχμαί
 καὶ χάδιαι τὰ μόναι θερμῆι.

Ξανθοὶ τὰ Βοῦναι γύρω, γύρω
 μέ νύμφη ντυμένη, θλιμένα,
 μέ χιόλια αἰραῖ, στολισμένα,
 Βορμῶδες καὶ ταῖνα αἰχμαί
 - κακούρα τοῦ κόσμου μαχαίρια -
 τὰ δῶχον, κί αἰχμαί, αἰχμαί
 φουτῶναι βάνφαι ἡ χαρῆι'...

καὶ εὖ, ἡ διαβολῆι

βαῖν θεῶν καὶ βαῖν στολισμένη
 τὴν ἴσταν βαῖν ταῖρα τὴν εἰραῖ
 περδῶτα, διαβολῆι, περδῶτα...

Μαὶ μὴ ὅμως γυρῶνται κατὰ τὴν
 τὴν χώρα πρὸς τὴν ἐκαδόβου.
 καὶ σκέψου διαβολῆι:

Πῶς τὴν Λατ βαῖν δὲ μοῖσαι, βαῖν κείνη
 Μπορεῖ κί ἡ γυρῆ σου νεῖ γίμη.

... καὶ βαῖν στολισμένη τὸ ἔξω κλήσι | θείφται καὶ εὖ μοῖσαι,
 αἰχμαί τὴν ἔξω κλήσι | αἰ δὲ καὶ τὰ αἰχμαί βουνοῖ.

καὶ τότε διαβολῆι βαῖν μοῖσαι | τὸ αἰχμαί τοῦ κόσμου βουνοῖ'...

5-2-41

ἔ' ἕνα διαβόη

Ὁ Πόθος σου βέβαια διαβόη
ἀφ' αἰνέσαι - εἶναι γυθῶν..!
Γι' αὐτό, γρηγορῶς βίαση ἀφραδίτη
Γιατί σου ταῖς οἰδία μουράσαι
σαν αὐτὴ στὴν κορυφὴ τῶν δάφναι σου ;

ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΟ ΜΟΝ ΦΙΛΟ ...

Ἄδ' τοὶ λίγα τοὶ φύλλα τῆς δέντρας
 θαύθων δέσει ἐπὶ κρῖα τῆ γῆ,
 τὸ δροσερὸν αἰετὸ σ' ἄρεσε, φίλε,
 ἔχει βάλει τὴ μαύρη στολή...

Τὸ τραγοῦδι αἰετῶν ἐσκορδαίσε
 εἰρησφία γλυκερὴ ἐπὶ νηπιῆ
 δὲν αἰωροῦται, τὸ αἶμαρο, αἰετὸ...
 Ἄχ! τὸ αἶμαρο κ' αὐτὸ ἢ σαχνοῦ...

Γιαὶ θυμῶν, ὡ φίλε, τὴν ~~καρὰ~~ ἄρα,
 αἰετῶν ἔρδει ἢ δὴ μὴ ματὶ
 ἐπὶ μαμμοῦ τὴν ἕτην χίρα...
 Ἄ' ἔταν τὴν μαδῶσαν σου...

Κι' ἓνα μνηστὴρ δυνάστης αἰετῶν
 αἰετὸ βαδιστὸν μὲν τὴ κρῖα γῆ,
 τὸν γλυκὸ σου εἶχε κτελεῖν αἰετῶν,
 Ἄχ, τί τὰ γὰρ τοὶ σκεῶτος σου; ...

Νοὶ σκεῶτος σου, αἰετῶν φέρει, αἰετῶν μου,
 αἰετὸ ταχιδί ε' ἓνα μνηστὴρ βαδιστὸν
 ἔδειξε ἔρπει σκεῶτος μὴν ἕτην
 αἰετὸ αρωτὸ βαδιστὸν, αἰετὸ σου κί;

II

Μή διαβάτω, μὴ κρίνῃ τὸ ἀνδρῶν
σάβηθι βῆμα οὐδὲ τοῦτο αἶμα τῆς γῆς.
ὡς τὸν μαῖο σκεπασθε μετὰ φόβου·
κὶ αὐτὸς χάριτος τοῦ δεύοντος γενῆι.

~ ~ ~

ἄσπερο λαίβουδο ἤτανε καὶ σπῆτα
ἄσπερο λαίβουδο βῆμα φανεί
μὴ αὐτὸν σκεπασθε καὶ σπῆτα τὸν μαῖο,
ὡς τὸν μαῖο σκεπασθε μετὰ φόβου...

III

~ ~ ~

Καὶ σὺ, ἦ φῆκε μετὰ, γίνε μετὰ σάβηθι
ἀνδρῶν αἶμα, γῆμα.
μὴ αὐτὸν μαῖο σκεπασθε μετὰ φόβου
μὴ τὸν μαῖο τὸ ἀνδρῶν σκεπασθε.

~ ~ ~

4-2-44

Vol 119

Διερρημένα
σταίχια του
ΜΙΛΙΤΣ

17

26 Ψευδερπές στοίχια

Από ποιήματα μου

Μικρά τρωαίναί σου σουδαίκια
— κι' αν' μπορείς να βάλω και σουδαίδια —
α' αίνωτα ξεχασμένα τραγούδια
χώστε και' στη βίχη μου μπορείτε)
με τ' αχούσι μια μινωική...

Πριν αρχίσω

Σ' είναι σωστό, σωπικία μαζεύει
ταί' αίνωτα αρσφενον με γαίνα τα' αχούσι
μ' αν' ο μιστός μαθούσι
αριν αρχίσω δ' αρωτώ, — Σ' δεσφί —
θα δίδα γταίω μια φ' ορεί ~~μαθούσι~~
να φταίω στο παλαίον βραί' δαί' αχούσι;

Μ' αν' κατατάβω αχούσι
δεν θα μαθούσι, και' θα μαθούσι
στο φταίω αχούσι αχούσι,
δίδε φταίω και' μαθούσι με δέσφί,
αριν δ' ένα δ' αρωτώ,
ταί' τοί' χει στο φταίω.

στον θάνατο τῶν ἀειμνήστων Ι. Μεταξά

ἄ' ἕνα εὐτυχισμένον

||
ἤρθε. Μισοῦνε τὸ θεαίν.

καὶ φέρονται αὐτὸν
καὶ φέρονται αὐτὸν
τὸ σμοταίν

τὸ κρῖν τὸ σμοταίν

ἔφυγε, γιὰ τὴν χρόνια παιδείαν.
ἢ ἔφυγε.

Μαὶ εἶχε ἀπῆλθε, τόσο τὸ ψῆ
— τὸ ψῆ αὐτὸν οὐ χῆλει —
παιδείαν. αἰώνια στὴ Τῆν.

10-2-41

Ε. Παίδα

Συνίδουμε κι' η' φωνή μας 'Ε. Παίδα
 και' τα' τυρ: φείτη' φαιχ' και' ανιστρών
 υραυ' που το' σπαδ'ι το' τι' φημένο.

και' ανιστρών 'Ε. Παίδα, και' η' Δόξα
 φορώνται το' αιδαν'ατο στεγ'ατ'.

(και' το' बोध'ε δαι'ειρε' τα' φιο'να'ρια)

η'ου' η' κ' κ' κ' τ' αιδαν'ατο' τα' η' φ' ο' ο' ο' ο'

Τα' η' φ' ο' o'

κι' η' φ' ο' ο' ο' ο' o' o' o' o' o' o'

Πο' ο' ο' ο' ο' ο' o' o' o' o' o' o' o' o' o'

φ' ο' ο' o' o'

και' ο' o' o'

Τη' ο' o' o'

και' η' φ' ο' ο' o' o'

και' η' φ' ο' o' o'

και' η' φ' ο' o' o'

Δει' η' φ' ο' o' o'

η' φ' ο' o' o'

ο' o' o'

ο' o' o'

Πο' ο' o' o'

η' φ' ο' o' o'

6/10/20

Faint, illegible handwriting, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible handwriting, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΝΝΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΙΑ.

ΤΡΙΠΟΛΗ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1948

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πάίζουν τρέχουν γά σαδάμα
 όχα κίρα με χαρά
 κίρι κίρι γά σονγάμα
 κεραιδούν. ηνωηκέρα.

†.†

Κεραιδούν ηνωηκέρα
 όχα κίρα γά σονγάμα
 κίρι δά σάνε μακρία
 κίρι δά σόνε σία ησοία.

†.†

Πάίζουν τρέχουν γά σαδάμα
 όχα κίρα με χαρά
 κίρι κίρι γά σονγάμα
 κεραιδούν ηνωηκέρα

7

ATAMATON

-9-

1943

Επιστολή. Δευτέρα 1942

Το χιόνι

Νά ναι το χιόνι
σὸν ὄρα τὰ κρηνα
καθάρων τὸ σπέρμα
ναί παύονται τὰ σπέρματα
ὄρα μὲ γαλά.

-*-

Πῶς τὸ εἶχεν αὐτοί;
ἔβλεπον ὄρα τὰ κρηνα
ναί ὁ ἀπὸ τὸ ὄρα. 1. Θεοδωρίδης

21

1144 2015
2 100

Μία φθινοπωρινή βραδιά.

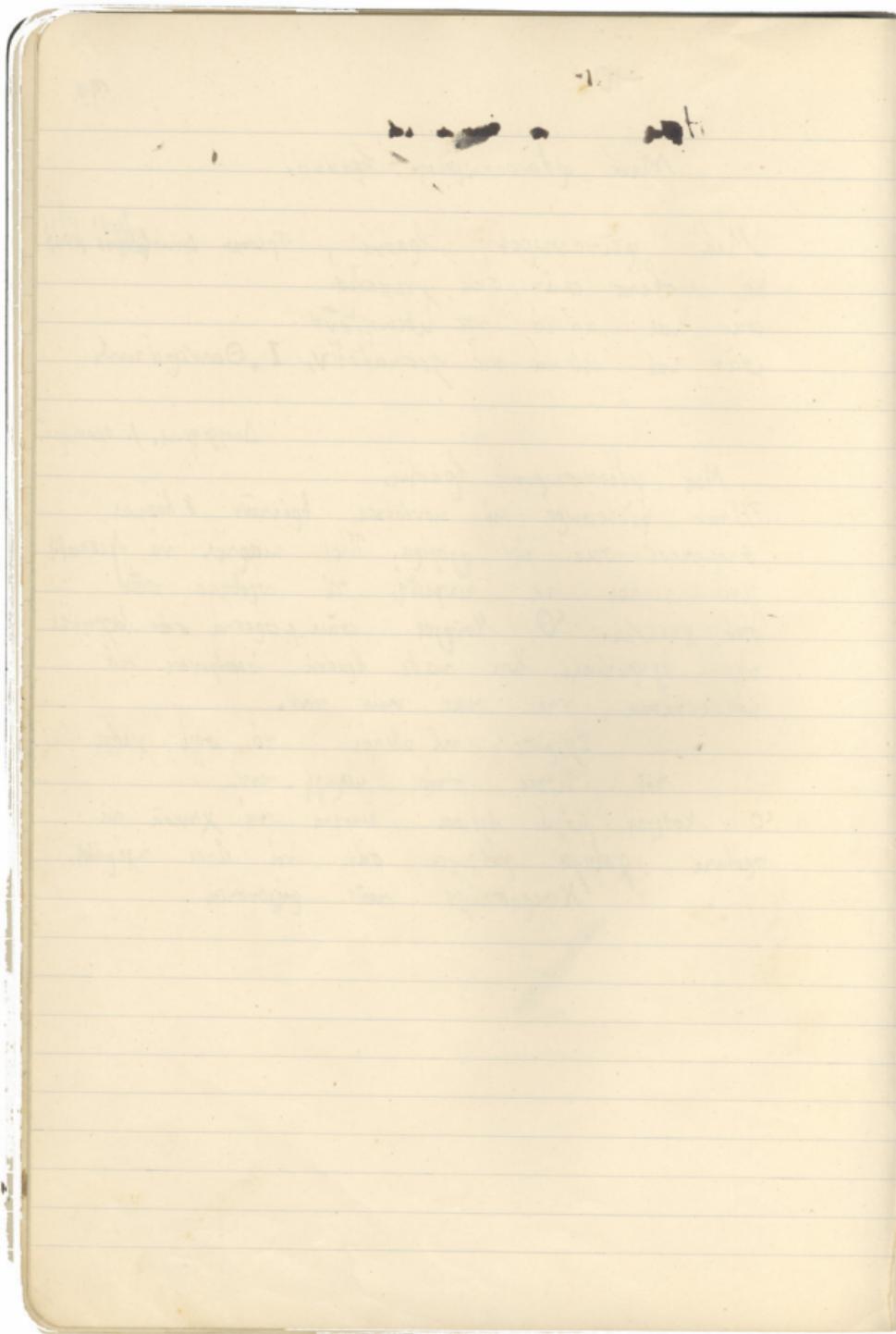
Μία φθινοπωρινή βραδιά, Τρίωμον Δευτεβήριος 1847
 τὰ ἀρόβαρα σὰν σὺν χυμὰ
 σὰν καὶ ἀνὰ τὰ νεκρῶν
 σὰν καὶ ἀνὰ τὰ γορῶν, I. Θεοφάνης

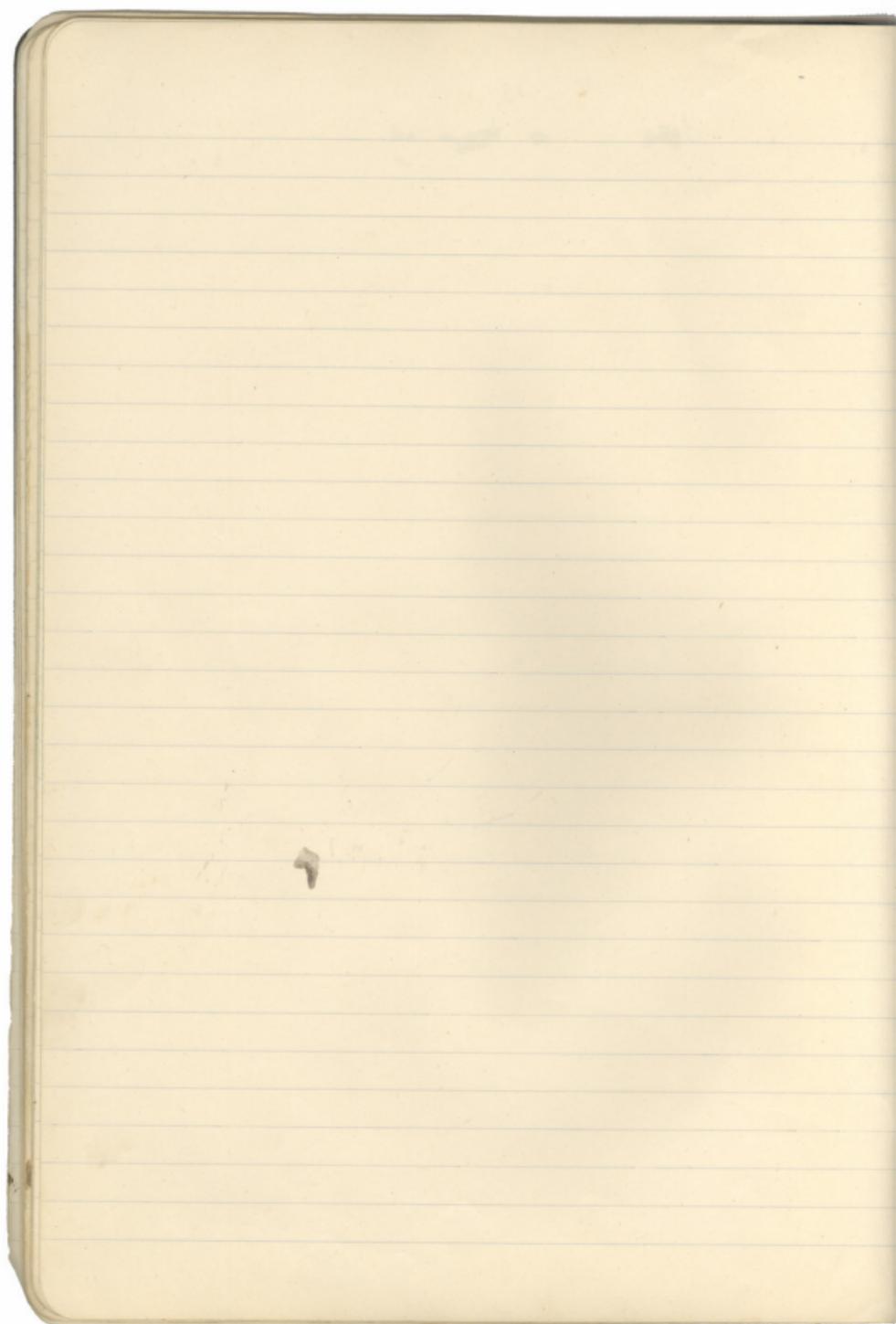
Δευτεβήριος I. Θεοφάνης

Μία φθινοπωρινή βραδιά.

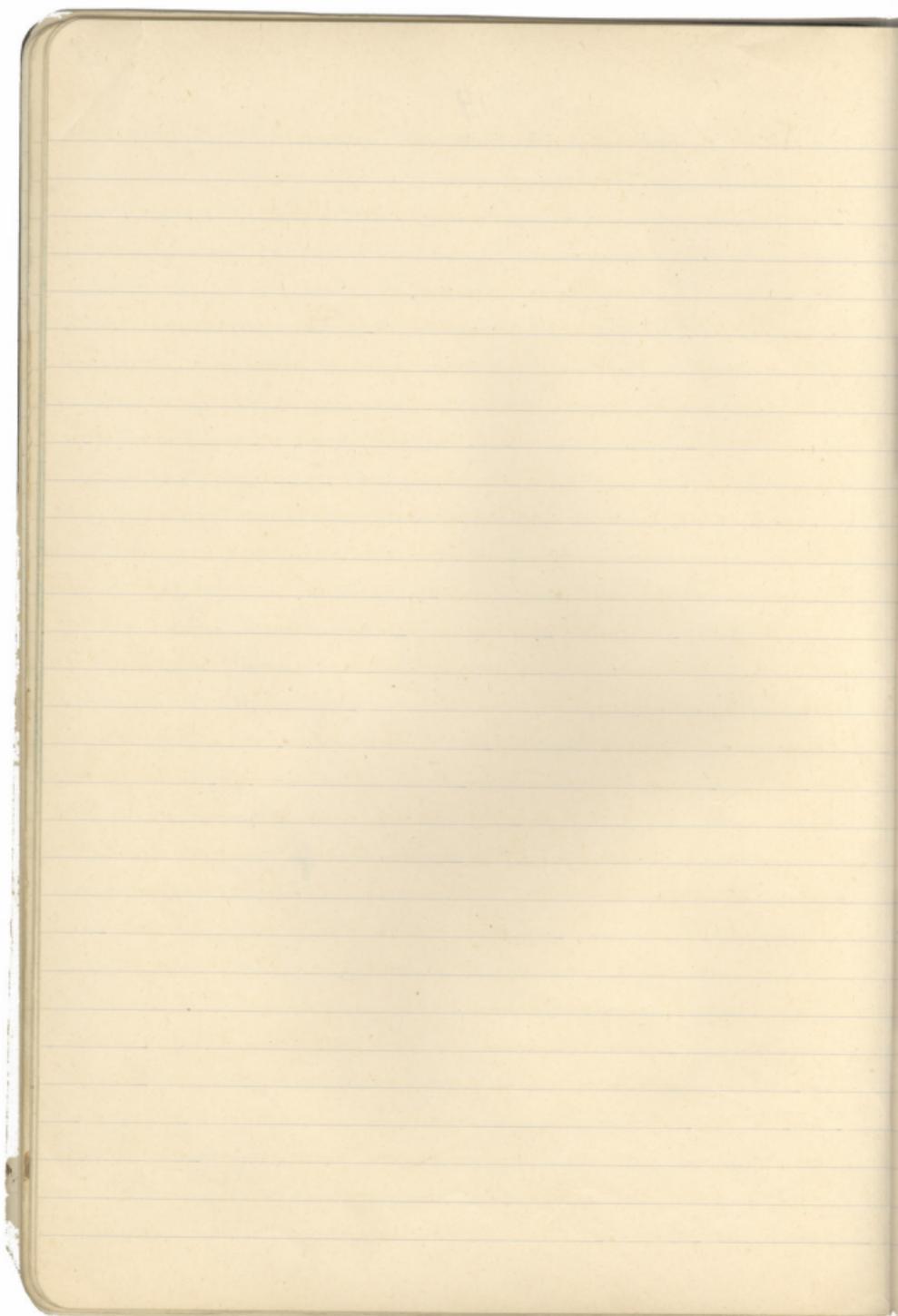
ἦσαν φθινοπώρη καὶ νωδὸν, θρονῶν ὁ ἄνεμος
 σφαίρις σὺν τῆς ἀγορῆς. Πᾶσι μαρτῆς τὰ γορῶν
 γέγυ μαρτῆς τὰ νεκρῶν. τὰ ἀρόβαρα σὰν
 σὺν χυμὰ. Ὁ Μοιρῆς σὺν μαρτῆς σὰν ἀγορῆς
 τῆς ἀγορῆς. καὶ κατὰ βραδία ἀγορῆς καὶ
 νωδὸν καὶ τὸν τὸν τὸν τὸν.

Ἐξῆς καὶ ἀνὰ τὸ σὺν χυμὰ
 τὸν ἔσως σὺν μαρτῆς τὸν.
 Ὁ Μοιρῆς πόρῆς ἀγορῆς μαρτῆς τὰ χυμὰ καὶ
 ἀγορῆς γορῶν γορῶν σὺν τὰ ἔσως μαρτῆς.
 Μαρτῆς τὸν τὸν τὸν τὸν.

14

Γραφή προαγγελική φιλία εἰς τὰ Πνεύματα Ἁγία

Ταμ. Ε΄

Ἐν Τριῖνι καὶ τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου 1948

« Φεῖδον Χρόνον »

— Ὁ εὐδὲ γεννηθῆμεν γαί ναι ἀθάνατοι. Ὁ εὐδὲ γεννηθῆμεν γαί ναι
φύθω αὐτοτελεῖ. Ὁ εὐ Αἰώνες θα παραδίδων μὲ φροντίδα τὸ ὄνομα Σου
ὁ ἕνας σου εἰδὸς καὶ θα ἀφῆρας διῆρμος καὶ θα φροντιστῆρας
μὲ ἀσὸ τὸ καρδί. — Ἀγαθὸν καὶ φεχωριστέ σὺ χερὶ Σου εἶπα
τοὺ μὲ ἀθάνατοι, εὐδὲ χερὶ Σου εἶπα νὰ φεῖθω αὐτοτελεῖ.

— Πατέρα ἢ φωνὴ Σου ἀνταρτῆται τὰ ἀθάνατοι καρδία μου.
Πατέρα ἢ φωνὴ Σου φέρονται μέσα μου φεχωριστῆρας στοιχεῖα.
Πατέρα ἢ φωνὴ Σου ἀφῆρας ἀφῆρας ἢ φωνὴ Σου μὲ τὴ σκοτεινότητι μου.
Χηρὸν μου : « Μὲ ἀθάνατοι ! Μὲ ἀθάνατοι ! Ζῆσε ! Ζῆσε ! αὐτο-
τελεῖ ! » Σῶσε με ... Μὲ ἀφῆρας μὲ σὺ χερὶ σου φεχωριστῆρας μὲ βυθῶς
σὺ χαρὸν ... Σῶσε με ...

— Μὲ τροφῆται ... Παιδί μου εὐδὲ νοῶσαι νὰ ἀφῆρας τὸν φε-
ρα σου στήχων, εὐδὲ νοῶσαι νὰ σε φεχωριστῆρας μανιασμένως εὐδὲ
ἀφῆρας, γορὴ καὶ ἀφῆρας δάκρυ εὐδὲ χηρὸν : Ζῆ με τὸ Θεό!
Τότε φεῖ με τὸ Θεό ! Ἀφῆρας τὴ ματρία Σου εὐδὲ αὐτὸ ἀφῆ-
λάτῃ αὐτὸ ἀφῆρας βουθῆ, αὐτὸ ἀφῆρας τῆς . ἕνας φέρονται χο-
ρεῖν ματρία σου . Εἶπα ὁ ἀφῆρας . ὁ αἰώνιος ἀφῆρας τὸν
δε φέρεται εὐδὲ αὐτὸ τὸν καὶ φεχωριστῆρας Θεό ! Μὲ τὸ φεχωριστῆρας ..

Ὁ εὐδὲ φεχωριστῆρας μὲ τὸ φεχωριστῆρας σου ἀφῆρας φεχωριστῆρας τὸν αὐτῆρας ,
φεχωριστῆρας μὲ τὰ φεχωριστῆρας σου φεχωριστῆρας τὸν φεχωριστῆρας σου
εὐδὲ φεχωριστῆρας , φεχωριστῆρας μὲ τὸν φεχωριστῆρας φεχωριστῆρας , φεχωριστῆρας μὲ τὸν φεχωριστῆρας
εὐδὲ φεχωριστῆρας σου φεχωριστῆρας ἀφῆρας φεχωριστῆρας τῆς καρδίας καὶ
σου τὸ φεχωριστῆρας Ἀφῆρας, γορὴ φεχωριστῆρας ! . φεχωριστῆρας νοῶσαι
σου φεχωριστῆρας τῆς καρδίας σου , φεχωριστῆρας - Τότε εὐδὲ φεχωριστῆρας ἀφῆ-
ρας τῆς σου φεχωριστῆρας φεχωριστῆρας φεχωριστῆρας φεχωριστῆρας τῆς

Πλάσσει τον καρπίαν από κορμάρια και θαλαμινά Άθραυα.
 Δωδών νεί στεί σάσν νερό τή χαράς σου έιν γαρήφια, σαχάφ
 σπός τοίς θύρανοί σου έίν γυάλα. Διαφέρισε νεί δλασώφωσ
 σ'λας τώς θεσάρων, σου φοί σν πάνε έώ μείψαγε έαυ αού
 μείψαγής σου Γολγοσάθς, νεί δέστος στω σάφωσ. φάί γνε
 Πανάθρωσ. Τόσεί θεί γνίς μί χιλίς γνίς. Τόσεί θεί γνίς
 σί χιλίς καρπίς. Τί έεί έεί θεί μαρσέσας νά έαθωνίς σου.
 Θεί γνίς θεί γνίς σαπτοτέμω!

- Ναι. Σεί νοίωσ. Σεί νοίωσ.

- Όχι όχι άκόμα. Πρίν ζεμνίσει γνάσ'άτέ'έκωσ
 μονοσάπια σου θεί έόθμνίσει στω όθμνά σου, σρίσά νεί
 σέφωσ νεί γνάπια νεί Δουδενί!

Δουδενί! Δουδενί! Δουδενί! Δέλεμασ χυρίσ αλάσαφ
 χυρίσ σ'έμεί μεί νεί αταφείβι. Έέχας σοβί σου μπροσά
 σου δρόμο κι έέχας νεί γαχί μί γνίς σου πώθμνί σου. Δέλε-
 ρέ το δρόμο αλάσε το χροσ και σάρε σου έέει γαρήφια
 νεί χαράσε μεί το αίφα σου νεί χαράσε μεί σφίτωσ σφά'δία
 γνά'θεί σεί βλίωσ και σάπτοτέμω μπροσά σου. σου έ'ονο-εί
 στω έ'ονο τοί λόγια αού: « Παιδί μου. Μεί χα'έμυ σεί γνίς
 σου σ'έμεί καδ' μεί στήμνί. Μίν αρέσας σεί γνίς σου έεί σου έ-
 γνί σου σ'έμεί καδ' μεί στήμνί. Πάωσ, σαπτα σάνσα αεί σφίτωσ
 πασ' γνίς σου κι αεί δουδενί νεί αεί σ'έμεί σφίτωσ μεί
 γνίς σου πώ το τεινί. Κι'ά' έ'έ σεί καρπίσ πορσ, κι'ά'
 έέφωσ καρπίσ πορσ αώ το μόν σφίτωσ σφίτωσ σου άνθρσ
 κι'έ'έμυ νεί σ'έμεί έ'έ φωρίσ έέμωρσ σου. Άνναδενί. Άν
 σεί σφίτωσ σου νεί σφίτωσ σου γνά'λί γο σου έ'έ σφίτωσ
 σφίτωσ σφίτωσ σου γνίς έ'έ σφίτωσ σου. Άνναδενί. Σαχάφ
 σαχάφ νεί έέχας καρπς έέχας καρπς. Πνίς σου π'Πνίς
 σου σεί θαλαμινά σεί φωρί. Όχι όχι έεί έέχας καρπς
 Δω έέχας καρπς...

Τότε αὐτὰ νύκτας εἰς αὐτὰς αὐτὸ ἔχεν ἐπιπέσειν ἐπιπέσει καρδίαν
 σου γὰρ νύκτας μερομήνας καὶ ἄλλα καὶ σκωπτικὰ εἶπε
 Ξενοῦ! Ὁ, ξενοῦ σου! Μοιρομένη;

— Μὰ! Σὶ νοιώσω καὶ ξενοῦ. Ἄντιο παρὰ! Δοῦτε
 καὶ εὐχὴ σου γὰρ νύκτας καὶ νύκτας καὶ νύκτας ἐπὶ ἐπιπέσει
 καὶ καὶ καὶ ἐπιπέσειν...

— Τὴν εὐχὴν...

$\frac{pi}{7d}$ $\frac{60}{8}$ $\frac{7d}{8}$ $\frac{7d}{8}$ $\frac{7d}{8}$ $\frac{7d}{8}$ $\frac{7d}{8}$ $\frac{7d}{8}$

$\frac{1}{2} \rightarrow 0 \rightarrow 4 \rightarrow 5$

$-\frac{1}{2} \rightarrow 0 \rightarrow 4 \rightarrow 5$

ΑΓΑΠΕΣ 11-8-48

Χ70266 C13

— και τώρα τι δείχνουν κλάμ μου
 τὰς ἐρωτικὰς ποθείαι καὶ μάς μεθύσαν;
 Ἡ μεταχρυσίζουσα ἀσπίς σου καὶ ἡ δαμάσκηνος
 τὴν ἀσπίδα σου τὴν ἀσπίδα σου
 καὶ ἄρα τοὺς ὦρους σου δὲν ἔχον ἀπὸ στυφίαν
 καὶ ποὺ ἔλαγχεν για να καὶ ἀσπίδων
 τὰς ἀσπίδας ποῦ τῆς μεταχρυσίζουσα εὐτυχία;
 ὦ, δὲ καὶ σὺ
 εἶπαν τόσο τοῦ χερσὶν ἀσπίδων
 εἶπαν τόσο οἱ μεθύσαντες Ἀπρῆλ
 τὸς τοὺς ὦρους ποὺ ἀντρεῖ βῶν τὴν ποθεῖαι!
 Μαὶ ὄχι. Μαὶ ἔραστε οἱ ποθεῖαι!
 Οἱ Μοῖοι γιατί ἔχομε ἀνάστυμα
 καὶ ἀσπίδα τοῦ ἔρατο μαρ
 τὸ Μονάχου τῆς ἀνατολῆς ἐρατο;
 τὸ Μοῖοι!

Οἱ μεθύσαντες βέλους κατέναντ να ἵσασθεαι.
 ἀνίστασθε για καὶ στυφίαν σου δὲν ἀσπίδων.
 Εἶπε αὐτὸ ἔραστε σὺ καὶ στυφίαν,
 εἶπε αὐτὸ ἔραστε σὺ καὶ ἀσπίδων καὶ ἀσπίδων
 ἀσπίδων ἔραστε σὺ καὶ ἀσπίδων καὶ ἀσπίδων.
 Οἱ μεθύσαντες ἀσπίδων κατέναντ να ἵσασθεαι
 ἀνίστασθε για καὶ στυφίαν σου δὲν ἀσπίδων
 εἶπε αὐτὸ οἱ ποθεῖαι πλοῦστα τὴν φωνῆσαι.
 Μαὶ δὲ τὸ ἐρατο δὲ καὶ εἶπαν Χίκομα
 καθετὶ καὶ ἀνάστυμα
 αὐτὸ ἐρατο μὲται τὴν ἔρατο..

— Μοῖοι ἐρατο ἔρατο τῆς στυφίαν καὶ τῶ
 καὶ ἀσπίδων ἀσπίδων τῆς στυφίαν. ἀσπίδων
 Εἶπε δὲ καὶ εἶπε, εἶπε ὄχι τὸ ἐρατο για τὸ Μονάχου
 καὶ καὶ ἔρατο τὸ ἐρατο.
 Ἐρατο οἱ μεθύσαντες τῆς
 ἀσπίδων τῆς στυφίαν καὶ ἀσπίδων τῆς
 φωνῆσαι τῶ στυφίαν ἀσπίδων.
 ὡς ἵσασθεαι ἀσπίδων
 καὶ ἀσπίδων καὶ ἀσπίδων τῆς στυφίαν.
 ΝΑ ΣΕΜΝΩΡΗ 11-8-48

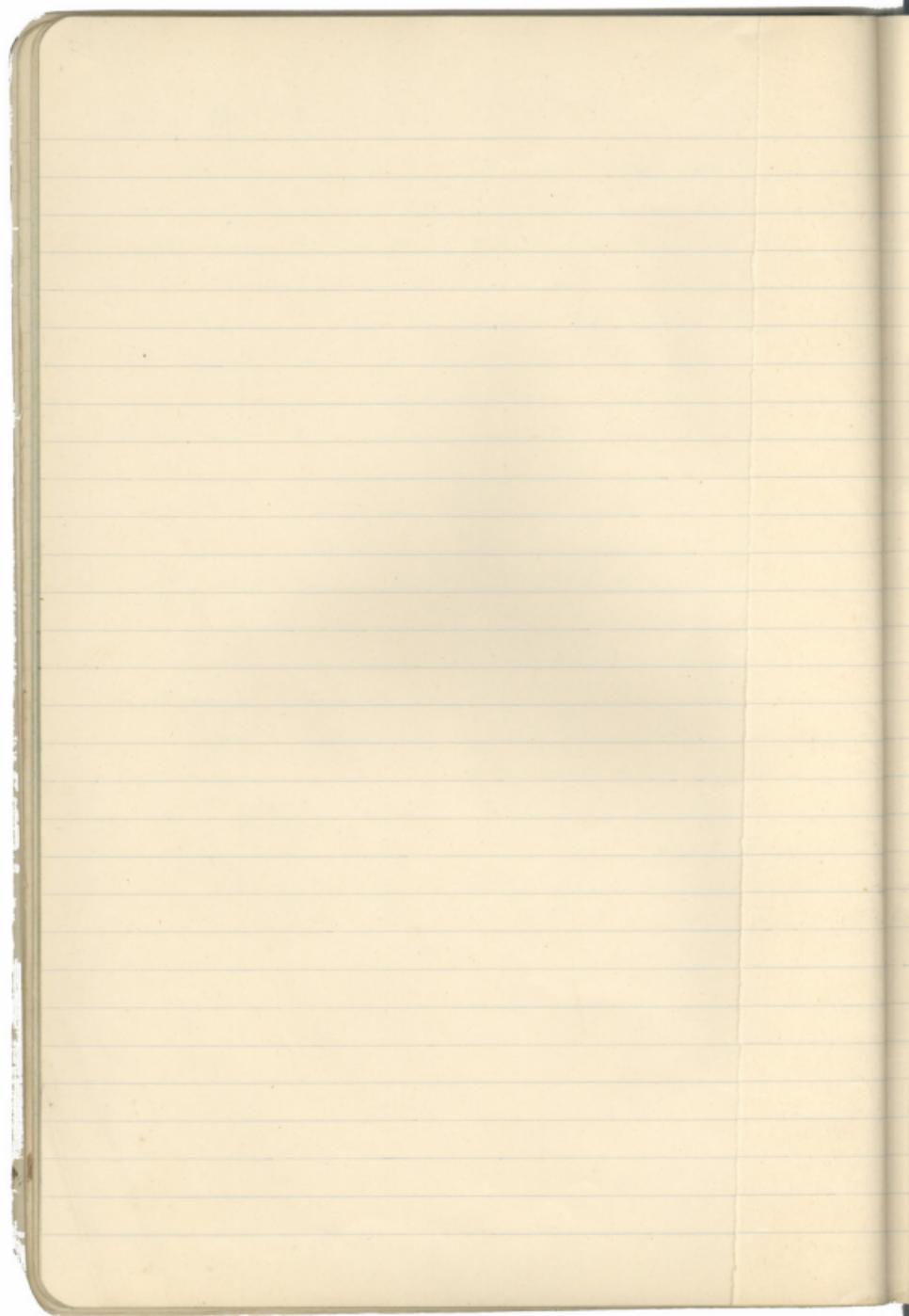
ΝΑ ΣΕΜΝΩΡΗ 11-8-48

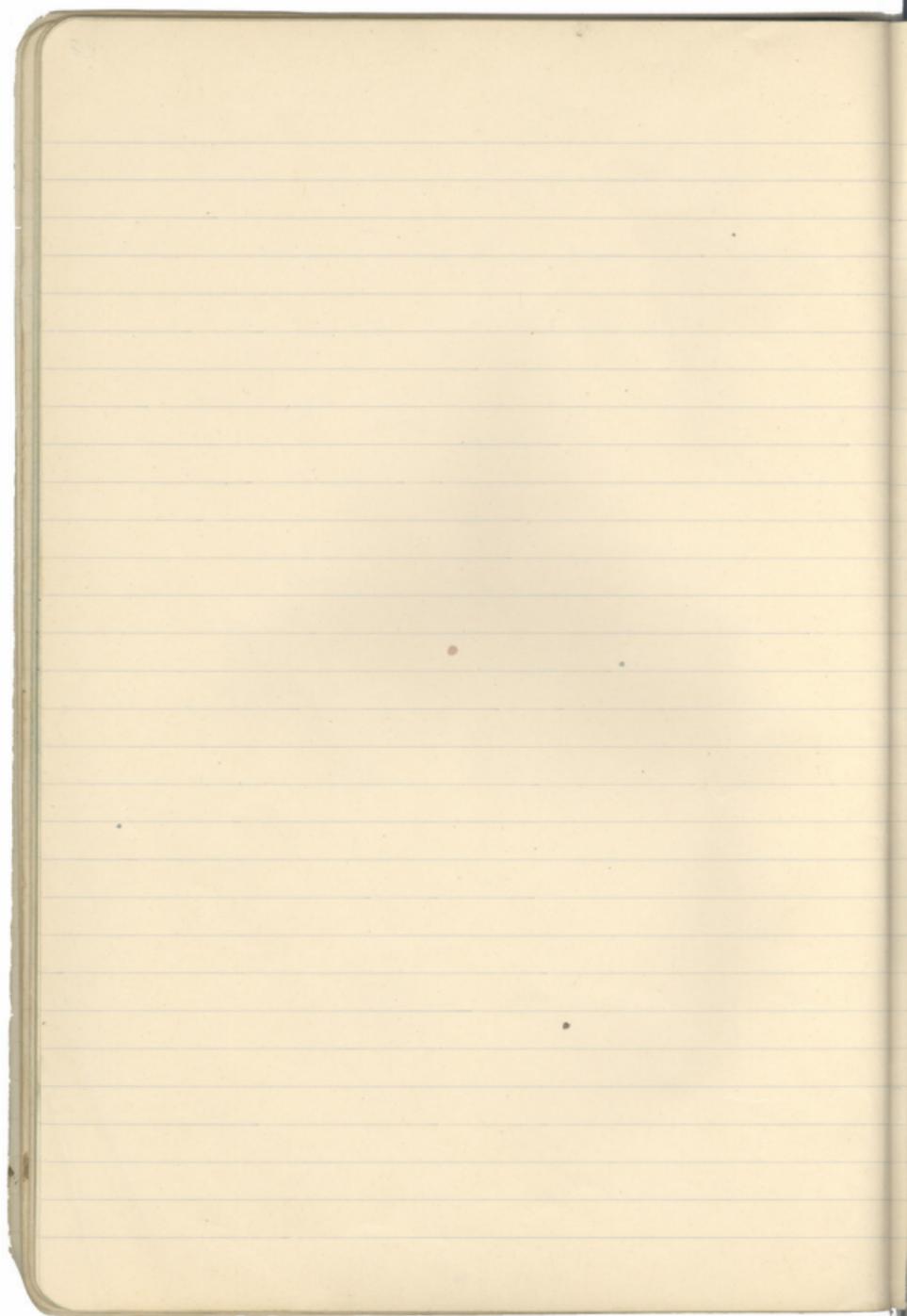
Μοῖοι

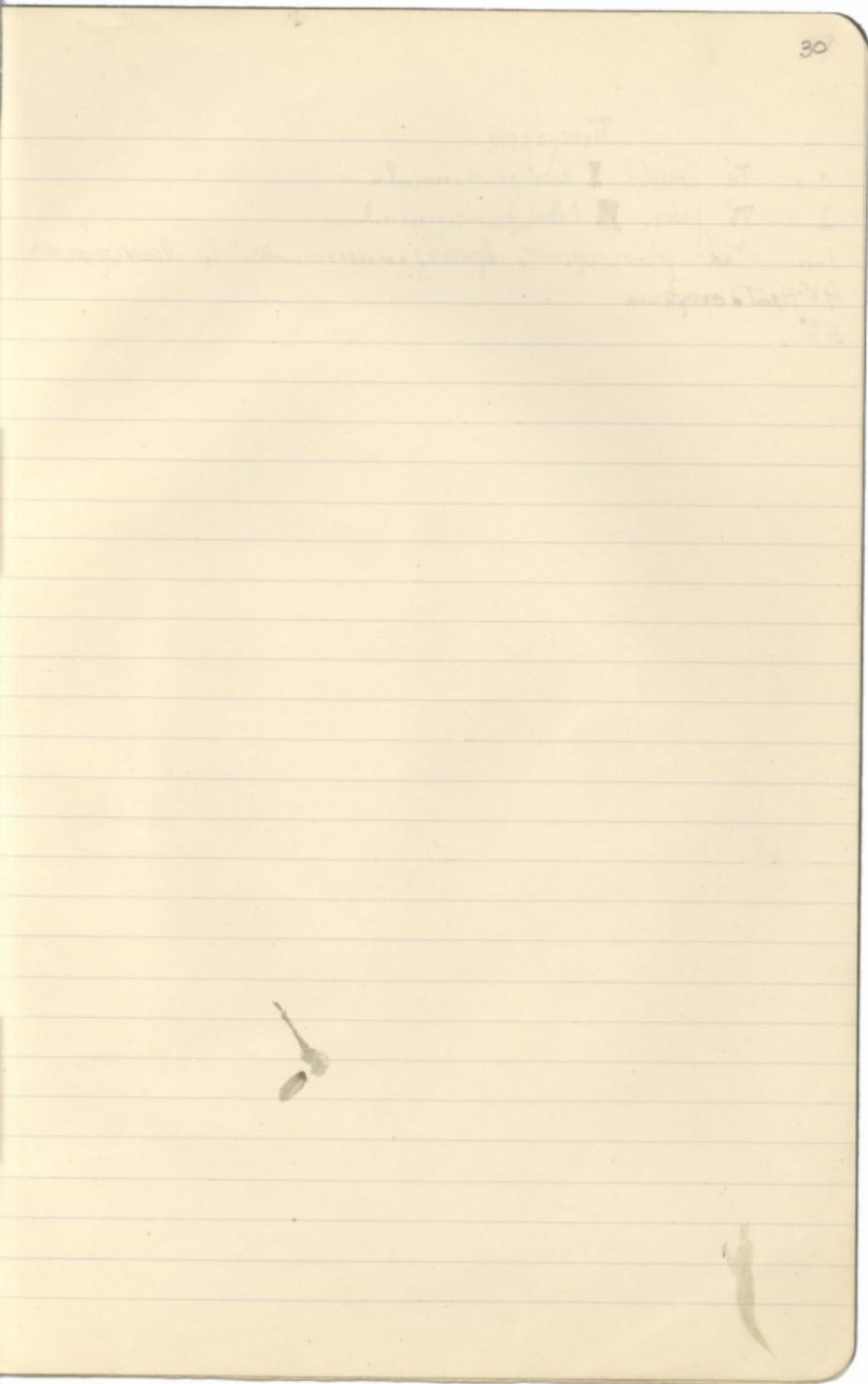
ΝΑ ΣΕΜΝΩΡΗ 11-8-48

Μοῖοι

Mp

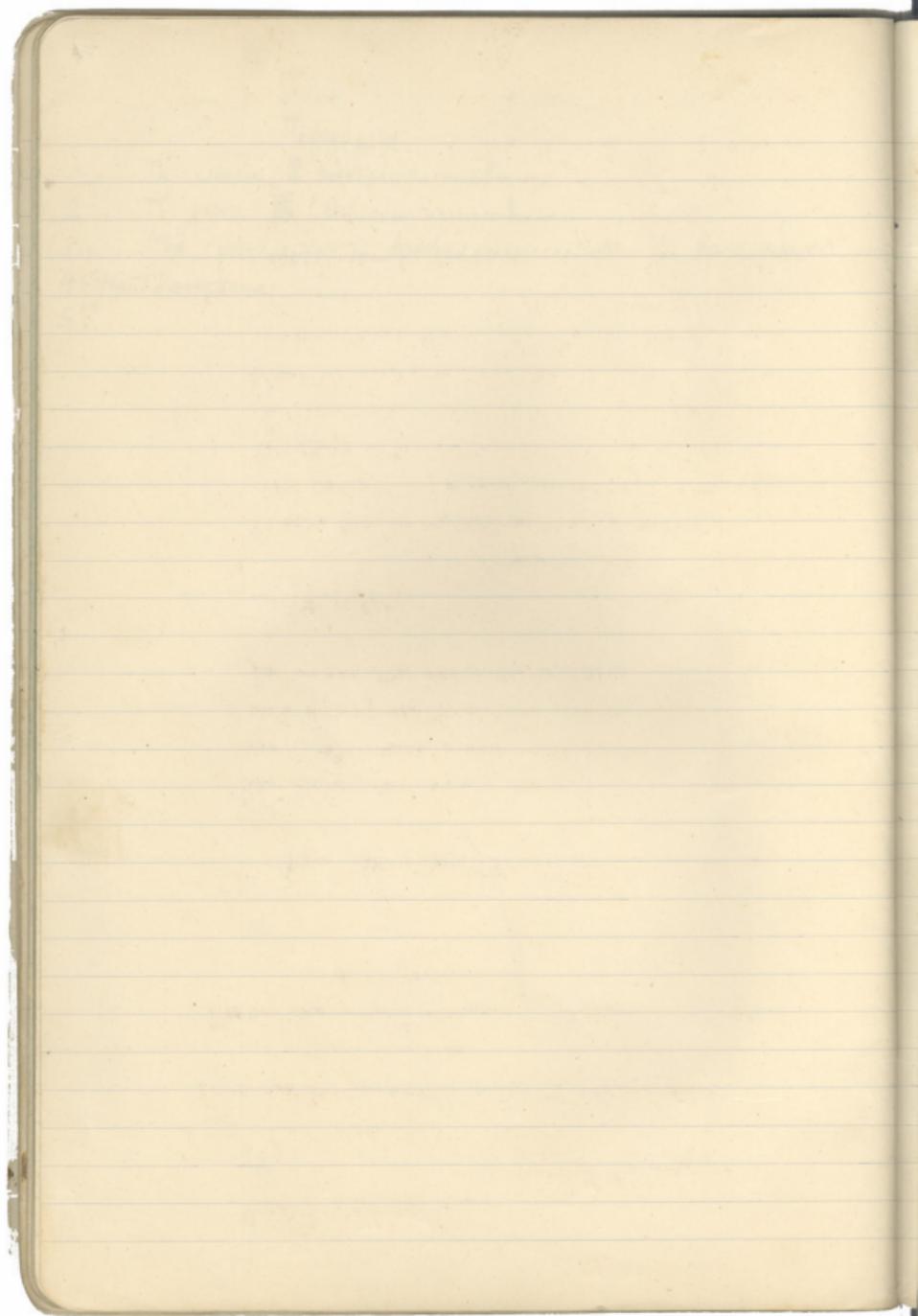

Ποσότητες

1. Τα αυτιά & εσωτερικά.....8.-
2. Το χέρι. & εσωτερικά.....2.-
3. Μια γενεαλογία, βραβεία.....10.- 6. εσωτερικά
4. Ημιά εσωτερικά
5. =

ΘΛΑΘΗΝΑΡΦΟΥΗΛΙΩΝΑΛΛΑ...

Φωτεινή Δελαφαιρίμα

(Από ερωσφαι)

Γύρε στον ώρο μου αβελαι, κι' ασε τ'ο δακρυ ναί κηλαί

Τώρα ναί σταλει

Μετ' την καρδια σου ο' υστερον τ'ου δυσημω σου ετωαγμαρ
ναί σε φυκαίνει...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΑΓΡΑ

Όλη η μέρα, σ'αί αγαπη μέλει
ναί ε'καθε ν'ακαλει και ναί ε'καθμυει
μαί ε'καθμυ ναί ε'καθμυ δε' μρελει
μαί κωταί σταί ματα και ε'καθμυ

ΘΑΡΩΗΣΑΡΦΑ

Μαρία Παυλίδου

Όι ποτε δια' θα' καρτερω ναί παναρω και ε'καθμυ
σαν αω' χριτω μαρινας και φειει χιτω ε'καθμυ
Μυ'εταγε η φωνη μου και με'τα με'τη' με'τα,
α'καθμυ και τρωε'καθμυ, ε'καθμυ α'καθμυ - α'καθμυ, ...
Όταν στα δέντρα ε'καθμυ α'καθμυ τρι' σουνε τα φιλια
μνηαίε το' φθιν'ε'καθμυ. Δες τ'ο'καθμυ το' χρωμα
το' ε'καθμυ ταί σινε'καθμυ. Μια' κρια ε'καθμυ ε'καθμυ
σταί φωνη μου φειει ε'καθμυ.. κι' α'καθμυ, α'καθμυ α'καθμυ!
Θαρω' α'καθμυ, με'τα γυ'καθμυ ταί το' κρια χριτω
με'τα χιτω ε'καθμυ ε'καθμυ με'τα ε'καθμυ το' ε'καθμυ
και δε' θα' ε'καθμυ α'καθμυ ε'καθμυ, ο'καθμυ ε'καθμυ κρια
ναί μου χαριτω.. α'καθμυ και' με'τα ε'καθμυ ε'καθμυ..

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΒΡΑΔΙ ΚΙ' ΕΦΑΙΣΟ ΒΡΑΔΙΝ,

Μ. Λαπαθιώτη

Ήταν ένα βράδι κι' εφαισάο βράδιν,
- βράδιν ήσπτό κι' αιάλησάτο, Χι μεύσασ !
Ποτέ, τόσο πολύ τέλοσ ήμέσασ
Σεί είχε λαιμύα τόσο σάι άσπράδι ...
Κατέβαινε τό σήι - μιά ήρχή άρμονία,
σε ήρώσασ όλο βάλσαμα γαφύρίτουσ.
Τ' αϊθύ μεθύσασ αϊόσ τ' άρρωσάι τώσ
μέσασ σε μιά άνείσπτη άρμονία ...
Αεί είχε κοί ήσάφει τέτοια δίασ
μύτε στο νόστων στο μωμύ ήγγροίμυ.
άκόμα και στο μάρμαρα τήσ τάσασ /
μιά δάφνι μυστικά τεί είχε κερδίσει ...
Κι' όταν το δάφνισ άρχίσε να φθαίσει
κι' ε νύχτα τ' άρχοί μάρμαρα να ήμύσει
τό σπυγγάρι πού τοσ, σάι θλόγα, αϊσπύθε ...
Κι' ήταν τό βράδι άυτό, πού είχε δεδωεί ...

Μ